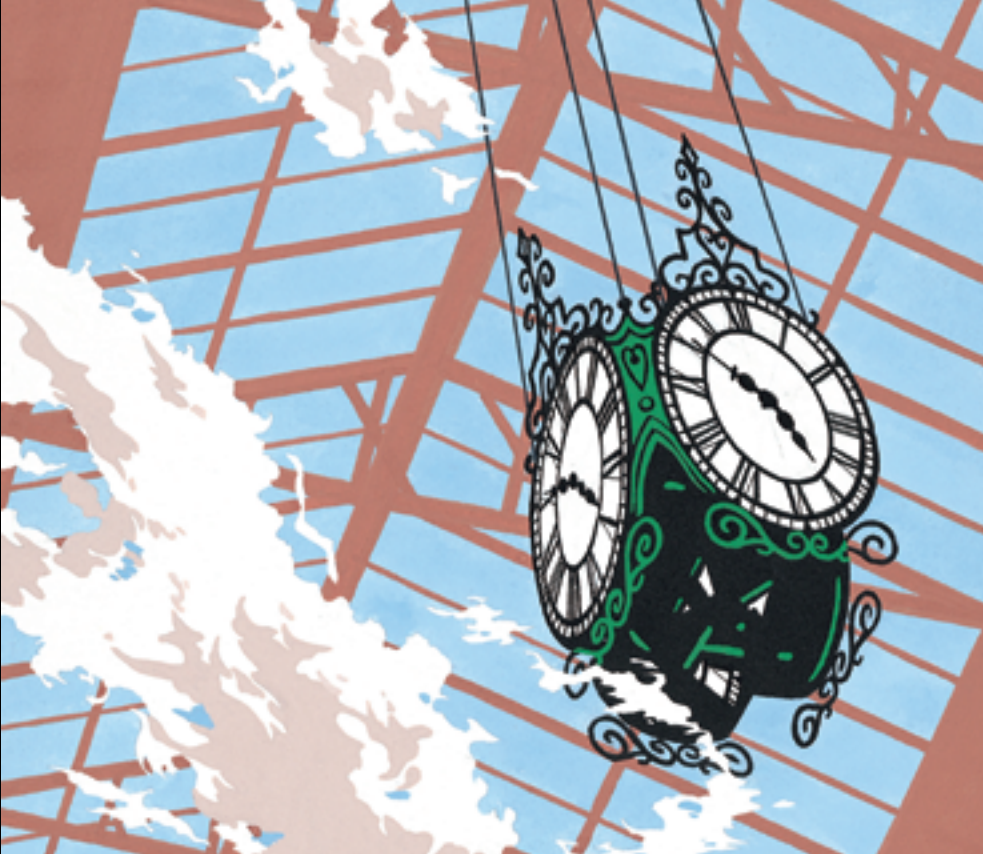

AGATHA CHRISTIE

Το τρένο των 16:50

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τρένο των 16:50**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: 4.50 from Paddington
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1957. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Ο φόνος δεν είναι παιχνίδι»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3612-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3613-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Από το 1979	Publishers since 1979
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Το τρένο των 16:50

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαθητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζγουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16.50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι Το τρένο των 16:50 κυκλοφόρησε στη Μεγάλη Βρετανία στις 4 Νοεμβρίου του 1957. Τον ίδιο μήνα κυκλοφόρησε και στις Ηνωμένες Πολιτείες με τον τίτλο What Mrs McGillicuddy Saw! (Τι είδε η κυρία Μακίλιγκαντι!) Τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς οι Times το υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό: «Το τελευταίο βιβλίο της Άγκαθα Κρίστι είναι πρότυπο αστυνομικού μυθιστορήματος: γυρίζεις στην αρχή για να επαληθεύσεις τα στοιχεία και ούτε ένα δεν είναι άσχετο ή λάθος». Και κατέληγαν: «Ίσως να περισσεύουν ένα ή δυο πτώματα, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να πλήξει κανείς».

Το 1961 έγινε ταινία για την τηλεόραση από την MGM με τον τίτλο Murder, She Said, σε σκηνοθεσία Τζορτζ Πόλοκ, με πρωταγωνίστρια την αμίμητη Μάργκαρετ Ράδερφορντ στον ρόλο της μισ Μαρπλ για πρώτη της φορά. Σε έναν από τους δευτερεύοντες ρόλους εμφανίζεται και η Τζόαν Χίκσον, η οποία ενσάρκωσε τη μισ Μαρπλ στο ίδιο έργο το 1987 για το BBC. Το 2005 γυρίστηκε για το ITV με πρωταγωνίστρια την Τζέραλτιν Μακγιούαν.

Στις 24 Μαρτίου 2018 στην Ιαπωνία, στο πλαίσιο ενός Σαββατοκύριακου αφιερωμένου στην Άγκαθα Κρίστι μεταδόθηκε από το Κανάλι 5 η ταινία 4.50 from Paddington – Night Express Train Murder. Βασίζεται στο ομώνυμο μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι, μόνο που τη θέση της μισ Μαρπλ παίρνει μια τολμηρή και έξυπνη αξιωματικός της αστυνομίας.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μις Μαρπλ

Ηλικιωμένη κάτοικος του Σεντ Μέρι Μιντ που δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ιδιαίτερα οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων των εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων του χωριού.

Έλσπεθ Μαγκίλικαντι

Στενή φίλη της μις Μαρπλ, η οποία γίνεται αυτόπτης μάρτυρας της δολοφονίας μιας γυναίκας ενώ ταξιδεύει με το τρένο. Αρχικά αντιμετωπίζει μεγάλη δυσπιστία εκ μέρους των αρχών, ωστόσο η επιμονή της και η συνεργασία με τη μις Μαρπλ οδηγούν τις δύο γυναίκες στην αναπάντεχη άκρη του νήματος.

Ντέρμωτ Κράντοκ

Βαπτιστικός του αστυνόμου σερ Χένρι Κλίδερινγκ. Γνωρίζει καλά τα χαρίσματα της μις Μαρπλ και τη συμβουλευεται συχνά. Καλείται να διαλευκάνει την περίπλοκη αυτή υπόθεση ως μέλος της Νέας Σκότλαντ Γιαρντ και τα καταφέρνει μόνο με τη δική της συμβολή.

Λούσι Άλισμπαρου

Πανέξυπνη και αποδοτικότατη νεαρή οικιακή βοηθός. Ανταποκρίνεται στο κάλεσμα της μις Μαρπλ και πιάνει δουλειά στο σπίτι γύρω από το οποίο δείχνουν να περιστρέφονται όλα. Με τη βοή-

θεία της η υπόθεση προχωρά πολύ, μα η Λούσι δεν μπορεί παρά να εμπλακεί και προσωπικά με την οικογένεια Κράκενθορν.

Λούθερ Κράκενθορν

Ηλικιωμένος πατριάρχης της οικογένειας, ζει ιδιαίτερα λιτά και αρνείται να πεθάνει για να μην περιέλθει η κληρονομιά της οικογένειας στα χέρια των γιων του, τους οποίους αντιπαθεί βαθύτατα. Σύντομα εγείρεται η υποψία ότι κάποιος προσπαθεί να τον δηλητηριάσει, αλλά η αλήθεια θα ξεσκεπάσει μια τελείως διαφορετική πτυχή.

Έμα Κράκενθορν

Η μόνη εν ζωή ανύπαντρη κόρη του Λούθερ Κράκενθορν, η οποία ζει μαζί του και τον φροντίζει. Αν και δείχνει άνθρωπος πράος, είναι στην πραγματικότητα δυναμική. Προσπαθεί να κρατήσει τις ισορροπίες στην οικογένεια όταν ξεσπά το σκάνδαλο, μα ούτε η δική της ζωή θα μείνει ανεπηρέαστη από αυτό.

Σέντρικ Κράκενθορν

Ο μεγαλύτερος γιος του Λούθερ που ζει στις Βαlearίδες ως απένταρος, μποέμ ζωγράφος, κάτι που εντείνει την αντιπάθεια του πατέρα του προς το άτομό του. Επιστρέφει στο πατρικό του σπίτι για να παρασταθεί στην οικογένειά του, ωστόσο και οι δικές του κινήσεις έχουν ιδιοτελή κίνητρα.

Χάρολντ Κράκενθορν

Ο καθωσπρέπει γιος του Λούθερ, επιχειρηματίας στο Λονδίνο και παντρεμένος με μια λαίδη. Επειδή βρίσκεται στο χείλος της οικονομικής καταστροφής, περιμένει τον θάνατο του πατέρα του για να ορθοποδήσει, μα η ροή των πραγμάτων θα του επιφυλάξει μια μάλλον δυσάρεστη έκπληξη.

Άλφρεντ Κράκενθορν

Το μαύρο πρόβατο της οικογένειας, κινείται στα όρια της παραβατικότητας με σχέδια που αποδίδουν ασταθή εισοδήματα, αλλά και με ύποπτες παρέες. Και εκείνος θα ωφελούνταν από τον θάνατο του πατέρα του, όμως η μοίρα θα θελήσει για τον ίδιο κάτι διαφορετικό.

Μπράιαν Ίσνλι

Σύζυγος της Ίντι Κράκενθορν, της δεύτερης κόρης του Λούθερ, η οποία έχει πεθάνει, και πατέρας του έφηβου Αλεξάντερ. Πρώην πιλότος στην πολεμική αεροπορία στη διάρκεια του πολέμου, κρατά επαφή με την οικογένεια Κράκενθορν και με το πατρικό σπίτι της συζύγου του από νοσταλγία για τη ζωή του μαζί της.

Δρ Κουίμπερ

Ο οικογενειακός γιατρός των Κράκενθορν, ο οποίος φροντίζει ιδιαίτερα τον Λούθερ και έχει μεγάλη αδυναμία στην Έμα. Τα πάντα δείχνουν ότι πρόκειται για άτομο άξιο και έμπιστο, στο οποίο στηρίζεται τόσο ο Λούθερ, όσο και η κόρη του.

Η κυρία Μαγκίλικαντι προχωρούσε αγκομαχώντας στην αποβάθρα του σταθμού πίσω από τον αχθοφόρο που κουβαλούσε τη βαλίτσα της. Η κυρία Μαγκίλικαντι ήταν κοντή και εύσωμη, ο αχθοφόρος ήταν ψηλός και είχε μεγάλο διασκελισμό. Επιπλέον, η κυρία Μαγκίλικαντι ήταν φορτωμένη με πάμπολλα πακέτα, το αποτέλεσμα μιας ολόκληρης ημέρας χριστουγεννιάτικων αγορών. Κατά συνέπεια ο αγώνας ήταν άνισος, και όταν ο αχθοφόρος έστριψε στη γωνία στο τέλος της αποβάθρας η κυρία Μαγκίλικαντι ακόμα ανέβαινε την ευθεία.

Η αποβάθρα νούμερο 1 δεν ήταν αφύσικα γεμάτη εκείνη τη στιγμή, μιας και μόλις είχε αναχωρήσει ένα τρένο, αλλά στη χαώδη έκταση πιο πέρα ένα στροβιλιζόμενο πλήθος κατευθυνόταν βιαστικό προς διάφορες κατευθύνσεις, προς και από τις εισόδους του μετρό, τα γραφεία φύλαξης αποσκευών, τις καφετέριες, τα γραφεία πληροφοριών, τους πίνακες ανακοινώσεων, αλλά και τις δύο εξόδους, Αφίξεις και Αναχωρήσεις, προς τον έξω κόσμο.

Η κυρία Μαγκίλικαντι προχωρούσε κοπανώντας τα πακέτα της δεξιά κι αριστερά, μα κάποια στιγμή έφτασε στην είσοδο της αποβάθρας νούμερο 3 κι άφησε το ένα πακέτο στα πόδια της όσο έψαχνε στην τσάντα της το εισιτήριο που θα της επέτρεπε να περάσει από τον βλοσυρό ένστολο φύλακα στην πύλη.

Εκείνη τη στιγμή μια φωνή, δυνατή μα εκλεπτυσμένη, άρχισε να μιλά ξαφνικά πάνω από το κεφάλι της.

«Ο συρμός στην αποβάθρα νούμερο 3», της είπε η φωνή, «αναχωρεί στις 16:50 για Μπράκχαμpton, Μίλτσεστερ, Γουέιβερτον, Κάρβιλ Τζάνκσιον, Ρόξετερ και κάνει τέρμα στο Τσάντμουθ. Οι επιβάτες για Μπράκχαμpton και Μίλτσεστερ καλούνται να επιβιβαστούν στα τελευταία βαγόνια. Οι επιβάτες για Βάνικι θα μετεπιβιβαστούν στο Ρόξετερ». Η φωνή έσβησε με ένα κλικ κι έπειτα άνοιξε ξανά την κουβέντα με την ανακοίνωση της άφιξης στην αποβάθρα νούμερο 9 της αμαξοστοιχίας των 16:35 από Μπέρμινχαμ και Γούλβερχαμpton.

Η κυρία Μαγκίλικαντι βρήκε το εισιτήριό της και το παρουσίασε. Ο άνδρας το έκοψε και μουρμούρισε: «Στα δεξιά, στην πίσω πλευρά».

Η κυρία Μαγκίλικαντι ανέβηκε αργά την αποβάθρα και βρήκε τον αχθοφόρο της, που έδειχνε να βαριέται και κοιτούσε το κενό, έξω από την πόρτα ενός βαγονιού της τρίτης θέσης.

«Ορίστε, κυρία μου».

«Το εισιτήριό μου είναι για την πρώτη θέση», είπε η κυρία Μαγκίλικαντι.

«Δεν το είπατε», γκρίνιαξε ο αχθοφόρος. Το μάτι του σάρωσε υποτιμητικά το γκρίζο τουίντ παλτό της, που έμοιαζε ανδρικό.

Η κυρία Μαγκίλικαντι, που το είχε πει, δεν το συζήτησε. Δεν μπορούσε καν να πάρει ανάσα.

Ο αχθοφόρος ξαναπήρε τη βαλίτσα και προχώρησε προς το διπλανό βαγόνι, όπου η κυρία Μαγκίλικαντι τακτοποιήθηκε με μοναχική μεγαλοπρέπεια. Το τρένο των 16:50 δεν είχε πολλούς επιβάτες, μιας και η πελατεία της πρώτης θέσης προτιμούσε είτε το γρήγορο πρωινό εξπρές, είτε την αμαξοστοιχία των 18:40, που είχε και εστιατόριο. Η κυρία Μαγκίλικαντι έδωσε στον αχθοφόρο ένα φιλοδώρημα που εκείνος παρέλαβε με απογοήτευση, θεωρώντας προφανώς ότι άρμοζε περισσότερο σε ταξιδιώτη τρίτης και όχι πρώτης θέσης. Η κυρία Μαγκίλικαντι, παρ' ότι ήταν διατεθειμένη να ξοδέψει για να ταξιδέψει άνετα μετά από ένα νυχτερινό ταξίδι από τον βορρά και μια πυρετώδη μέρα αγορών, δεν έκανε ποτέ υπερβολές στα φιλοδωρήματα.

Βολεύτηκε με έναν στεναγμό στα αφράτα μαξιλάρια και άνοιξε το περιοδικό της. Σε πέντε λεπτά ακούστηκαν σφυρίχτρες και το τρένο έφυγε. Το περιοδικό γλίστρησε από το χέρι της κυρίας Μαγκίλικαντι, το κεφάλι της έγειρε στο πλάι και σε τρία λεπτά την είχε πάρει ο ύπνος. Κοιμήθηκε τριάντα πέντε λεπτά και ξύπνησε αναζωογονημένη. Ίσιωσε ξανά το καπέλο της, που είχε στραβώσει, ανακάθισε και κοίταξε όσο μπορούσε από το παράθυρο την ύπαιθρο που περνούσε πετώντας. Είχε σκοτεινιάσει αρκετά τώρα πια, και ήταν μια μουντή, γεμάτη ομίχλη μέρα του Δεκεμβρίου – τα Χριστούγεννα ήταν σε μόλις πέντε μέρες. Το Λονδίνο ήταν σκοτεινό και μουντό· μα και η ύπαιθρος δεν πήγαινε πίσω, αν και κάπου κάπου έδειχνε χαρωπή, με συνεχείς συστάδες από φώτα όσο το τρένο περνούσε σαν αστραπή μέσα από κωμοπόλεις και σταθμούς.

«Θα πάρετε τσάι;» είπε ένας υπάλληλος ανοίγοντας την πόρτα του διαδρόμου απότομα, σαν τζίνι. Η κυρία Μαγκίλικαντι είχε ήδη πάρει το τσάι της σε ένα πολυκατάστημα. Προς το παρόν δε χρειαζόταν κάτι άλλο. Ο υπάλληλος συνέχισε να κατεβαίνει τον διάδρομο επαναλαμβάνοντας τη μονότονη φράση του. Η κυρία Μαγκίλικαντι σήκωσε το βλέμμα στη σχάρα του βαγονιού, εκεί όπου αναπαύονταν τα διάφορα πακέτα της, με ευχαριστημένη έκφραση. Είχε βρει σε εξαιρετικά καλή τιμή τα προσόψια, τα οποία ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόταν η Μάργκαρετ· το διαστημικό όπλο για τον Ρόμπι και ο κούνελος για την Τζιν ήταν ιδιαίτερα ικανοποιητικά, και το βραδινό κοντό παλτό ήταν πραγματικά ό,τι έπρεπε για την ίδια, ζεστό μα κομψό. Και το πουλόβερ για τον Έκτορ... το μυαλό της συλλογίστηκε επιδοκιμαστικά την ορθότητα των αγορών της.

Η ικανοποιημένη ματιά της επέστρεψε στο παράθυρο. Ένα τρένο που ταξίδευε προς την αντίθετη κατεύθυνση πέρασε σκληρίζοντας βιαστικά, κάνοντας τα παράθυρα να τρίξουν κι εκείνη να τρομάξει. Το τρένο προχωρούσε κροταλίζοντας και πέρασε από έναν σταθμό.

Έπειτα άρχισε να κόβει ταχύτητα ξαφνικά, υπακούοντας, μάλλον, σε κάποιο σήμα. Για κάποια λεπτά σερνόταν, έπειτα σταμάτησε, κι αμέσως άρχισε να προχωρά ξανά. Άλλο ένα τρένο τούς

πέρασε προς την αντίθετη κατεύθυνση, αν και με λιγότερη ορμή από το πρώτο. Τότε άρχισαν να επιταχύνουν ξανά. Εκείνη τη στιγμή ένας άλλος συρμός, προς την ίδια κατεύθυνση, έγειρε προς το μέρος τους, σχεδόν ανησυχητικά. Για λίγο τα δύο τρένα πήγαιναν παράλληλα, προπορευόταν λιγάκι τότε το ένα, τότε το άλλο. Από το παράθυρό της η κυρία Μαγκίλικαντι είδε τα παράθυρα των παράλληλων βαγονιών. Τα πιο πολλά στόρια ήταν κατεβασμένα, αλλά κάπου κάπου φαίνονταν οι επιβάτες. Το άλλο τρένο δεν ήταν πολύ γεμάτο και πολλά βαγόνια ήταν άδεια.

Κάποια στιγμή, όταν τα δύο τρένα έδιναν την εντύπωση ότι είχαν σταματήσει, σε ένα βαγόνι ένα στόρι άνοιξε απότομα με έναν ξερό ήχο. Η κυρία Μαγκίλικαντι κοίταξε το φωτισμένο βαγόνι της πρώτης θέσης που απείχε ελάχιστα μέτρα.

Έπειτα ένιωσε την ανάσα της να κόβεται και μισοσηκώθηκε στα πόδια της.

Ένας άνδρας έστεκε με την πλάτη προς το παράθυρο και προς την ίδια. Τα χέρια του έσφιγγαν τον λαιμό μιας γυναίκας που τον κοιτούσε και την οποία εκείνος στραγγάλιζε αργά και άσπληχνα. Τα μάτια της γυναίκας κόντευαν να πεταχτούν έξω από τις κόχες, η όψη της είχε μπλαβίσει και κόντευε να σκάσει. Όσο η κυρία Μαγκίλικαντι παρακολουθούσε συνεπαρμένη, ήρθε το τέλος: το σώμα σωριάστηκε άψυχο στα χέρια του άνδρα.

Την ίδια στιγμή το τρένο της κυρίας Μαγκίλικαντι έκοψε ταχύτητα ξανά και το άλλο άρχισε να επιταχύνει. Τους προσπέρασε κι ελάχιστα αργότερα είχε γίνει άφαντο.

Αυτόματα σχεδόν το χέρι της κυρίας Μαγκίλικαντι ανέβηκε στο κορδόνι της έκτακτης κλήσης, κι έπειτα σταμάτησε αναποφάσιστο. Στο κάτω κάτω, τι νόημα είχε να καλέσει σε βοήθεια στο τρένο στο οποίο ταξίδευε *εκείνη*; Ο τρόμος που είχε δει από τόσο κοντά, οι ασυνήθιστες περιστάσεις την είχαν παραλύσει. Έπρεπε να γίνει άμεσα *κάτι* – μα τι;

Εκείνη την ώρα άνοιξε η πόρτα του βαγονιού κι ένας ελεγκτής είπε: «Το εισιτήριό σας, παρακαλώ».

Η κυρία Μαγκίλικαντι γύρισε προς το μέρος του με ορμή.

«Στραγγάλισαν μια γυναίκα», είπε. «Σε ένα τρένο που πέρασε δίπλα μας μόλις τώρα. Το είδα».

Ο ελεγκτής την κοίταξε δύσπιστα.

«Πώς είπατε, κυρία μου;»

«Ένας άνδρας στραγγάλισε μια γυναίκα! Σε ένα τρένο. Το είδα από εδώ». Έδειξε το παράθυρο.

Ο ελεγκτής έδειξε ιδιαίτερα δύσπιστος.

«Τη στραγγάλισε, είπατε;» αποκρίθηκε γεμάτος αμφιβολία.

«Ναι, τη *στραγγάλισε!* Το είδα σας λέω. Πρέπει να *κάνετε* κάτι αμέσως!»

Ο ελεγκτής έβηξε απολογητικά.

«Κυρία μου, μήπως σας πήρε λιγάκι ο ύπνος και... εμ—» διέκοψε από λεπτότητα.

«Με πήρε ο ύπνος νωρίτερα, όμως αν νομίζετε ότι αυτό που σας λέω το ονειρεύτηκα, κάνετε μεγάλο λάθος. Σας λέω ότι το *είδα*».

Το βλέμμα του ελεγκτή έπεσε στο ανοικτό περιοδικό πάνω στο κάθισμα. Στη σελίδα που φαινόταν ένα κορίτσι έπεφτε θύμα στραγγαλισμού ενώ ένας άνδρας με περίστροφο απειλούσε το ζευγάρι από μια ανοικτή πόρτα.

Ο ελεγκτής είπε προσπαθώντας να την πείσει: «Κυρία μου, μήπως διαβάζατε μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία λίγο πριν κοιμηθείτε κι έτσι ξυπνήσατε κάπως μπερδεμένη—»

Η κυρία Μαγκίλικαντι τον διέκοψε.

«*Το είδα*», είπε. «Ήμουν ξύπνια όπως κι εσείς τώρα. Κοίταξα από το παράθυρό μου το παράθυρο του τρένου δίπλα μας και είδα έναν άνδρα να στραγγαλίζει μια γυναίκα. Και θέλω να μάθω τι σκοπεύετε να κάνετε γι' αυτό».

«Κοιτάξτε, κυρία μου...»

«Να φανταστώ ότι θα κάνετε *κάτι*».

Ο ελεγκτής αναστέναξε διστακτικά κι έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

«Θα φτάσουμε στο Μπράκχαμπτον σε επτά λεπτά ακριβώς. Θα

αναφέρω τα όσα μου είπατε. Προς ποια κατεύθυνση πήγαινε το τρένο που εννοείτε;»

«Προς τη δική μας, φυσικά. Σας φαίνεται ότι θα ήμουν σε θέση να τα δω όλα αυτά αν το τρένο έτρεχε προς την αντίθετη κατεύθυνση;»

Ο ελεγκτής έδειχνε να πιστεύει πως η κυρία Μαγκίλικαντι ήταν σίγουρα σε θέση να δει οτιδήποτε, οπουδήποτε της άρεσε. Ωστόσο παρέμεινε ευγενικός.

«Αφήστε το πάνω μου, κυρία μου», είπε. «Θα αναφέρω τη δήλωσή σας. Θα μπορούσα να έχω το όνομα και τη διεύθυνσή σας... για την περίπτωση που...»

Η κυρία Μαγκίλικαντι τού έδωσε τη διεύθυνση στην οποία θα έμενε για τις επόμενες ημέρες, αλλά και τη μόνιμη διεύθυνσή της στη Σκοτία, κι εκείνος τα σημείωσε. Έπειτα αποσύρθηκε με τον αέρα του ανθρώπου που έκανε το καθήκον του κι αντιμετώπισε με επιτυχία ένα κουραστικό μέλος του επιβατικού κοινού.

Η κυρία Μαγκίλικαντι έμεινε συνοφρυωμένη κι ελαφρώς ανικανοποίητη. Άραγε θα ανέφερε τη δήλωσή της ο ελεγκτής; Ή απλώς την είχε καθησυχάσει; Σκέφτηκε ότι πρέπει να ήταν πολλές οι ηλικιωμένες που ταξίδευαν και που ήταν απόλυτα βέβαιες ότι είχαν ξεσκεπάσει συνωμοσίες κομμουνιστών, ότι κινδύνευαν να δολοφονηθούν, έβλεπαν ιπτάμενους δίσκους και μυστικά διαστημόπλοια κι ανέφεραν φόνους που δεν είχαν γίνει ποτέ. Αν εκείνος ο άνδρας την απέρριπτε ως μία από αυτές...

Το τρένο έκοβε ταχύτητα τώρα, περνούσε από διακλαδώσεις και διέσχιζε τα λαμπερά φώτα μιας αρκετά μεγάλης πόλης.

Η κυρία Μαγκίλικαντι άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε μια απόδειξη, γιατί ήταν το μόνο χαρτί που βρήκε, έκανε μια γοργή σημείωση στο πίσω μέρος με το στιλό της, την έβαλε σε έναν λευκό φάκελο που ευτυχώς τύχαινε να έχει, τον έκλεισε κι έγραψε απ' έξω.

Το τρένο μπήκε αργά σε μια αποβάθρα γεμάτη κόσμο. Η συνήθης πανταχού παρούσα φωνή απάγγειλε:

«Άφιξη στην αποβάθρα νούμερο 1 του τρένου των 17:38 για

Μίλτσεστερ, Γουέιβερτον και Ρόξετερ, με τερματικό σταθμό το Τσάντμουθ. Οι επιβάτες για Μάρκετ Μπέιζιν να επιβιβαστούν στο τρένο που βρίσκεται τώρα στην αποβάθρα νούμερο 3. Στη θέση νούμερο 1 το τοπικό τρένο για Κάρμπερι».

Η κυρία Μαγκίλικαντι κοίταξε αγχωμένη κατά μήκος της αποβάθρας. Πάρα πολλοί επιβάτες κι ελάχιστοι αχθοφόροι. Να ένας! Του έκανε νόημα επιτακτικά.

«Αχθοφόρε! Σας παρακαλώ, πηγαίνετε το αμέσως αυτό στο γραφείο του σταθμάρχη».

Του παρέδωσε τον φάκελο μαζί με ένα σελίνι.

Έπειτα ακούμπησε πίσω με έναν στεναγμό. Εκείνη, πάντως, είχε κάνει ό,τι μπορούσε. Το μυαλό της έμεινε στο σελίνι μετανιώνοντας για μια στιγμή... Κι έξι πένες θα ήταν αρκετές, στην πραγματικότητα...

Έπειτα το μυαλό της γύρισε στη σκηνή της οποίας είχε γίνει μάρτυρας. Φρικτή, τόσο φρικτή... Ήταν γυναίκα με γερά νεύρα, μα ρίγησε. Πόσο περίεργο, πόσο απίθανο πράγμα ήταν αυτό που είχε συμβεί σ' εκείνη – στην Έλσπεθ Μαγκίλικαντι! Αν δεν είχε τύχει να σηκωθεί το στόρι του Βαγονιού... Μα γι' αυτό, φυσικά, είχε φροντίσει η θεία Πρόνοια.

Ήταν θέλημα της θείας Πρόνοιας να γίνει μάρτυρας ενός εγκλήματος εκείνη, η Έλσπεθ Μαγκίλικαντι. Έσφιξε τα χείλη βλοσυρά.

Φωνές ακούστηκαν, σφυρίχτρες σφύριξαν, πόρτες έκλεισαν με πάταγο. Το τρένο των 17:38 βγήκε αργά από τον σταθμό του Μπράκχαμπτον. Σε μία ώρα και πέντε λεπτά σταμάτησε στο Μίλτσεστερ.

Η κυρία Μαγκίλικαντι μάζεψε τα πακέτα και τη βαλίτσα της και κατέβηκε. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά στην αποβάθρα. Στο μυαλό της επανέλαβε την προηγούμενη κρίση: οι αχθοφόροι δεν αρκούσαν. Κι εκείνοι τους οποίους έβλεπε έδειχναν απασχολημένοι με ταχυδρομικούς σάκους και καροτσάκια αποσκευών. Εκείνη την εποχή φαίνεται πως όλοι περίμεναν ότι οι επιβάτες θα κουβαλούσαν τις αποσκευές τους μόνοι τους. Ωραία, λοιπόν, εκείνη δεν

μπορούσε να κουβαλήσει και τη βαλίτσα και την ομπρέλα και όλα τα πακέτα. Θα χρειαζόταν να περιμένει. Κάποια στιγμή εξασφάλισε έναν αχθοφόρο.

«Χρειάζεστε ταξί;»

«Έχω την εντύπωση ότι κάποιος με περιμένει».

Έξω από τον σταθμό του Μίλτσεστερ πλησίασε ένας οδηγός ταξί που παρακολουθούσε την έξοδο. Μίλησε με τη μαλακή φωνή της περιοχής.

«Η κυρία Μαγκίλικαντι; Για το Σεντ Μέρι Μιντ;»

Η κυρία Μαγκίλικαντι συστήθηκε. Ο αχθοφόρος έλαβε την αμοιβή του, επαρκή αν όχι γενναιόδωρη. Και το ταξί με την κυρία Μαγκίλικαντι, τη βαλίτσα της και τα πακέτα εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα. Η διαδρομή ήταν γύρω στα δεκαπέντε χιλιόμετρα. Με την πλάτη ολόισια στο αυτοκίνητο, η κυρία Μαγκίλικαντι δεν μπορούσε να ψυχάσει. Λαχταρούσε να εκφράσει τα συναισθήματά της. Επιτέλους το ταξί μπήκε στον γνώριμο δρόμο του χωριού και τελικά έφτασε στον προορισμό του· η κυρία Μαγκίλικαντι βγήκε κι ανέβηκε το στρωμένο μονοπάτι ως την πόρτα. Ο οδηγός έβαλε μέσα τις βαλίτσες όταν την πόρτα άνοιξε μια ηλικιωμένη υπηρέτρια. Η κυρία Μαγκίλικαντι διέσχισε κατευθείαν το χολ κι έφτασε στην ανοιχτή πόρτα του καθιστικού, εκεί όπου την περίμενε η οικοδέσποινά της· μια εύθραυστη ηλικιωμένη.

«Έλσπεθ!»

«Τζέιν!»

Χαιρετήθηκαν και, χωρίς εισαγωγές ούτε περιστροφές, η κυρία Μαγκίλικαντι άρχισε να μιλά.

«Αχ, Τζέιν», είπε κλαψουρίζοντας, «μόλις είδα έναν φόνο!»

Πιστή στις αρχές που της είχαν παραδοθεί από τη μητέρα και τη γιαγιά της –τουτέστιν: μια πραγματική κυρία δε σοκάρεται, ούτε εκπλήσσεται– η μισ Μαρπλ σήκωσε απλώς τα φρύδια και κούνησε το κεφάλι ενώ έλεγε:

«Πολύ άσχημη εμπειρία, Έλσπεθ, και σίγουρα *πολύ* ασυνήθιστη. Νομίζω ότι καλά θα κάνεις να μου τα πεις *αμέσως*».

Αυτό ακριβώς ήθελε να κάνει και η κυρία Μαγκίλικαντι. Αφήνοντας την οικοδέσποινά της να την τραβήξει πιο κοντά στη φωτιά, κάθισε, έβγαλε τα γάντια και βυθίστηκε σε μια ζωντανή διήγηση.

Η μισ Μαρπλ άκουγε με πολλή προσοχή. Όταν η κυρία Μαγκίλικαντι έκανε τελικά μια παύση για να πάρει ανάσα, μίλησε με αποφασιστικότητα.

«Νομίζω, αγαπητή μου, πως είναι καλύτερα να ανέβεις, να βγάλεις το καπέλο σου και να φρεσκαριστείς. Έπειτα θα φάμε το βραδινό μας και δε θα μιλήσουμε *καθόλου* γι' αυτό το θέμα. Μετά το βραδινό μπορούμε να το εξετάσουμε λεπτομερώς και να το συζητήσουμε από κάθε άποψη».

Η κυρία Μαγκίλικαντι συμφώνησε μ' εκείνη την πρόταση. Οι δύο γυναίκες έφαγαν το βραδινό τους συζητώντας διάφορες καταστάσεις που βίωνε κανείς ζώντας σε ένα χωριό σαν το Σεντ Μέρι Μιντ. Η μισ Μαρπλ σχολίασε τη γενική έλλειψη εμπιστοσύνης στον νέο οργανισμό της εκκλησίας, διηγήθηκε το πιο πρόσφατο σκάνδαλο γύρω από τη σύζυγο του φαρμακοποιού και άγγιξε το θέ-

μα της διαμάχης ανάμεσα στη δασκάλα και το ινστιτούτο του χωριού. Έπειτα συζήτησαν για τους κήπους της μης Μαρπλ και της κυρίας Μαγκίλικαντι.

«Οι παιωνίες», είπε η μης Μαρπλ καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι, «είναι τελείως ανεξήγητες. Είτε κάνουν είτε δεν κάνουν. Μα αν *όντως* πιάσουν, μένουν μαζί μας για πάντα, ας πούμε, και σήμερα υπάρχουν πραγματικά πανέμορφες ποικιλίες».

Βολεύτηκαν ξανά πλάι στη φωτιά. Η μης Μαρπλ πήρε δύο παλιά κρυστάλλινα ποτήρια από ένα γωνιακό ντουλάπι, κι από ένα άλλο ντουλάπι έβγαλε ένα μπουκάλι.

«Απόψε δε θα σου βάλω καφέ, Έλσπεθ», είπε. «Είσαι ήδη σε υπερένταση (και φυσικό είναι!) και μάλλον δε θα μπορούσες να κοιμηθείς. Σου συνιστώ ένα ποτήρι κρασί από πρίμουλα και, αργότερα, ίσως ένα φλιτζάνι χαμομήλι».

Αφού η κυρία Μαγκίλικαντι συναίνεσε σ' εκείνη την πρόταση, η μης Μαρπλ σέρβιρε το κρασί.

«Τζέιν», είπε η κυρία Μαγκίλικαντι πίνοντας μια δοκιμαστική γουλίτσα, «δεν πιστεύεις κι *εσύ* ότι το ονειρεύτηκα, ή ότι το φαντάστηκα, έτσι δεν είναι;»

«Όχι βέβαια», είπε η μης Μαρπλ με θέρμη.

Η κυρία Μαγκίλικαντι αναστέναξε ανακουφισμένη.

«Ο ελεγκτής, όμως», είπε, «*αυτό* πίστεψε. Ήταν πολύ ευγενικός, αλλά και πάλι—»

«Μου φαίνεται, Έλσπεθ, ότι ήταν απόλυτα φυσιολογικό με δεδομένες τις συνθήκες. Η ιστορία σου ακουγόταν —και ήταν, *όντως*— τελείως απίθανη. Κι *εσύ* του ήσουν τελείως άγνωστη. Όχι, δεν έχω καμία αμφιβολία ότι είδες αυτό που μου είπες ότι είδες. Είναι πολύ παράξενο, μα διόλου αδύνατο. Κι εγώ θυμάμαι να δείχνω ενδιαφέρον κάποια στιγμή που ένα τρένο πήγαινε παράλληλα μ' εκείνο στο οποίο ταξίδευα, πρόσεξα πόσο ζωντανά και πόσο κοντά του βλέπει κανείς τα όσα συμβαίνουν σε ένα-δυο βαγόνια. Θυμάμαι κάποτε ένα μικρό κορίτσι που έπαιζε με ένα αρκουδάκι, και ξαφνικά το πέταξε επίτηδες σε έναν παχύ άνδρα που είχε αποκοιμη-

θεί στη γωνία κι εκείνος πετάτηκε πάνω κι έγινε έξω φρενών, και στους άλλους επιβάτες φάνηκε *τόσο* αστείο. Τους είδα όλους πολύ ζωντανά. Αργότερα θα μπορούσα να περιγράψω ακριβώς πώς ήταν και τι φορούσαν».

Η κυρία Μαγκίλικαντι κούνησε το κεφάλι με ευγνωμοσύνη.

«Έτσι ακριβώς ήταν».

«Είπες ότι ο άνδρας είχε την πλάτη προς το μέρος σου. Άρα δεν είδες το πρόσωπό του;»

«Όχι».

«Και η γυναίκα; Μπορείς να την περιγράψεις; Ήταν νέα; Ή όχι τόσο;»

«Αρκετά νέα. Ανάμεσα στα τριάντα και τα τριάντα πέντε, θα έλεγα. Δεν μπορώ να σου πω με μεγαλύτερη ακρίβεια».

«Ήταν ωραία;»

«Ούτε αυτό μπορώ να το πω. Το πρόσωπό της, βλέπεις, συσπόνταν και—»

Η μισ Μαργλ έσπευσε να πει: «Ναι, ναι, καταλαβαίνω απόλυτα. Πώς ήταν ντυμένη;»

«Φορούσε ένα παλτό που έμοιαζε γούνινο, μια ανοιχτόχρωμη γούνα. Δε φορούσε καπέλο. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά».

«Και ο άνδρας δεν είχε κάτι διακριτικό, κάτι που να θυμάσαι;»

Η κυρία Μαγκίλικαντι το σκέφτηκε προσεκτικά για λίγη ώρα πριν απαντήσει.

«Ήταν αρκετά ψηλός – και μελαχρινός, νομίζω. Φορούσε χοντρό παλτό, γι' αυτό δεν μπορώ να κρίνω τον σωματότυπό του». Πρόσθεσε αποθαρρημένα: «Πραγματικά δεν είναι πολλά τα στοιχεία».

«Κάτι είναι, όμως», είπε η μισ Μαργλ. Έκανε μια παύση κι έπειτα είπε: «Είσαι απόλυτα σίγουρη, απόλυτα πεπεισμένη ότι η κοπέλα ήταν *όντως* νεκρή;»

«Ήταν σίγουρα νεκρή. Είχε βγει η γλώσσα της και – προτιμώ να μην το συζητήσω...»

«Φυσικά. Φυσικά», έσπευσε να πει η μισ Μαργλ. «Πιστεύω πως αύριο το πρωί θα μάθουμε περισσότερα».

«Γιατί αύριο το πρωί;»

«Φαντάζομαι ότι θα βγει στις πρωινές εφημερίδες. Αφού ο άνδρας τής επιτέθηκε και τη σκότωσε, είχε στα χέρια του ένα πτώμα. Τι θα έκανε; Μάλλον θα κατέβαινε από το τρένο γρήγορα, στον πρώτο σταθμό – παρεμπιπτόντως, μήπως θυμάσαι αν το βαγό-νι είχε διάδρομο;»

«Όχι, δεν είχε».

«Αυτό μάλλον καταδεικνύει τρένο που δεν πήγαινε πολύ μακριά. Θα τερμάτιζε σχεδόν σίγουρα στο Μπράκχαμπτον. Ας πούμε ότι ο άνδρας κατέβηκε στο Μπράκχαμπτον, ίσως έχοντας τακτοποιήσει το πτώμα σε μια θέση στη γωνία, με το πρόσωπο κρυμμένο μέσα στον γούνινο γιακά για να καθυστερήσει την ανακάλυψή του. Ναι, νομίζω πως αυτό θα έκανε. Μα φυσικά θα το ανακαλύψουν αρκετά σύντομα και φαντάζομαι ότι η είδηση της ανακάλυψης μιας δολοφονημένης γυναίκας σε ένα τρένο θα εμφανιστεί σχεδόν σίγουρα στις πρωινές εφημερίδες· θα δούμε».

Μα δεν εμφανίστηκε στις πρωινές εφημερίδες.

Η μις Μαρπλ και η κυρία Μαγκίλικαντι, αφού βεβαιώθηκαν, τελείωσαν το πρωινό τους σιωπηλές. Συλλογίζονταν και οι δύο.

Μετά το πρωινό έκαναν μια βόλτα στον κήπο. Αυτή η ασχολία, όμως, η οποία συνήθως τις έκανε να ξεχαστούν, σήμερα έγινε με μισή καρδιά σχεδόν. Μπορεί η μις Μαρπλ να έδειξε στη φίλη της κάποια νέα σπάνια είδη που είχε αποκτήσει για τον βραχόκηπό της, μα το έκανε αφηρημένα σχεδόν. Και η κυρία Μαγκίλικαντι δεν αντεπιτέθηκε, όπως συνήθιζε, με μια απαρίθμηση των δικών της πρόσφατων αποκτημάτων.

«Η εικόνα του κήπου δεν είναι διόλου αυτή που θα έπρεπε», είπε η μις Μαρπλ. Ακόμα, όμως, μιλούσε αφηρημένα. «Ο δρ Χέιντοκ μου έχει απαγορεύσει αυστηρά να σκύβω και να γονατίζω, και, πραγματικά, τι να κάνεις αν δε σκύψεις και δε γονατίσεις; Έρχεται ο γερο-Έντουαρντς, βέβαια, μα είναι πολύ ισχυρογνώμων.

Και όταν δουλεύουν με ημερομίσθιο, αποκτούν κακές συνήθειες, πίνουν το ένα τσάι μετά το άλλο και όλο ασχολούνται με ψευτο-πράγματα· δεν κάνουν πραγματική δουλειά».

«Ναι, το ξέρω», είπε η κυρία Μαγκίλικαντι. «Εμένα, φυσικά, σε καμία περίπτωση δε μου έχουν *απαγορεύσει* να σκύψω, αλλά, ξέρεις, ειδικά μετά το φαγητό, κι επειδή έχω πάρει μερικά κιλά», έριξε το βλέμμα στις γενναιόδωρες αναλογίες της, «μου φέρνει καούρες».

Μεσολάβησε μια σιωπή κι έπειτα η κυρία Μαγκίλικαντι πάτησε τα πόδια στιβαρά, έμεινε ακίνητη και γύρισε προς τη φίλη της.

«Λοιπόν;» είπε.

Ήταν μια λέξη μικρή, ασήμαντη, μα ο τόνος της κυρίας Μαγκίλικαντι της έδωσε πλήρη βαρύτητα, και η μισ Μαρπλ κατάλαβε το νόημά της στην εντέλεια.

«Ναι, το ξέρω», είπε.

Οι δύο γυναίκες κοιτάχτηκαν.

«Νομίζω», είπε η μισ Μαρπλ, «ότι θα μπορούσαμε να κατεβούμε ως το αστυνομικό τμήμα και να μιλήσουμε στον αστυφύλακα Κόρνις. Είναι έξυπνος και υπομονετικός. Τον γνωρίζω πολύ καλά και με γνωρίζει κι εκείνος. Πιστεύω πως θα μας ακούσει και θα διαβιβάσει τις πληροφορίες στο αρμόδιο τμήμα».

Συνεπώς, γύρω στα τρία τέταρτα της ώρας αργότερα, η μισ Μαρπλ και η κυρία Μαγκίλικαντι μιλούσαν σε έναν σοβαρό άνδρα με φρέσκια όψη, μεταξύ τριάντα και σαράντα ετών, ο οποίος άκουγε με προσοχή τι είχαν να πουν.

Ο Φρανκ Κόρνις είχε υποδεχτεί τη μισ Μαρπλ με εγκαρδιότητα και με σεβασμό. Τράβηξε καρέκλες για τις δύο γυναίκες και είπε: «Λοιπόν, μισ Μαρπλ, τι μπορούμε να κάνουμε για εσάς;»

Η μισ Μαρπλ είπε: «Θα ήθελα, σας παρακαλώ, να ακούσετε την ιστορία της φίλης μου, της κυρίας Μαγκίλικαντι».

Και ο αστυφύλακας Κόρνις την άκουσε. Όταν τελείωσε η αφήγηση έμεινε σιωπηλός για μια-δυο στιγμές.

Έπειτα είπε: «Πολύ παράξενη ιστορία». Τα μάτια του, παρ' ότι

δεν το έδειξαν, είχαν ζυγίσει την κυρία Μαγκίλικαντι όσο εκείνη αφηγούνταν.

Η γενικότερη εντύπωσή του ήταν θετική. Ήταν λογική γυναίκα, κατάφερε να πει την ιστορία ξεκάθαρα· και, από ό,τι μπορούσε να κρίνει, δεν είχε υπερβολική φαντασία ούτε ήταν υστερική. Επίσης, η μισ Μαρπλ έδειχνε να πιστεύει τη λεπτομερή αφήγηση της φίλης της κι εκείνος ήξερε τα πάντα γύρω από τη μισ Μαρπλ. Όλοι στο Σεντ Μέρι Μιντ τη γνώριζαν· μπορεί να έδειχνε άτονη και αβέβαιη, αλλά από μέσα ήταν πιο οξυδερκής και παμπόνηρη από οποιονδήποτε άλλον.

Καθάρισε τον λαιμό του και μίλησε.

«Μπορεί, φυσικά, να κάνετε λάθος», είπε. «Δε λέω ότι *κάνετε*, βέβαια, μα να κάνετε. Πολλές φορές γίνονται χοντρά αστεία· ίσως δεν ήταν κάτι σοβαρό ή μοιραίο».

«Ξέρω τι είδα», είπε βλοσυρά η κυρία Μαγκίλικαντι.

Και είστε αμετακίνητη, σκέφτηκε ο Φρανκ Κόρνις, κι εγώ θα έλεγα ότι, είτε είναι πιθανό είτε απίθανο, μπορεί να έχετε δίκιο.

Δυνατά είπε: «Το αναφέρατε στους αξιωματικούς του σιδηροδρόμου και ήρθατε να το αναφέρετε και σ' εμένα. Αυτή είναι η πρέπουσα διαδικασία και μπορείτε να μου έχετε εμπιστοσύνη ότι θα ζητήσω να γίνουν έρευνες».

Σταμάτησε. Η μισ Μαρπλ κουνούσε το κεφάλι ήρεμα, ικανοποιημένη. Αν και η κυρία Μαγκίλικαντι δεν ήταν εξίσου ικανοποιημένη, δεν είπε τίποτα. Ο αστυφύλακας Κόρνις απευθύνθηκε στη μισ Μαρπλ, όχι τόσο επειδή ήθελε τις ιδέες της, όσο για να ακούσει τι είχε να πει.

«Αν υποθέσουμε ότι τα γεγονότα είναι όπως αναφέρθηκαν», της είπε, «τι πιστεύετε ότι απέγινε το πτώμα;»

«Φαίνεται ότι υπάρχουν μόνο δύο πιθανότητες», είπε η μισ Μαρπλ χωρίς δισταγμό. «Η πιο *πιθανή*, φυσικά, είναι να έμεινε το πτώμα στο τρένο, αλλά τώρα αυτό δε φαίνεται δυνατό, γιατί θα είχε βρεθεί κάποια στιγμή χθες το βράδυ, από κάποιον άλλον επιβάτη ή από το προσωπικό του σιδηροδρόμου στον τερματικό σταθμό».

Ο Φρανκ Κόρνις κούνησε το κεφάλι.

«Το μόνο άλλο ενδεχόμενο πρόσφορο στον δολοφόνο θα ήταν να πετάξει το πτώμα από το τρένο στις ράγες. Υποθέτω ότι πρέπει να βρίσκεται κάπου στις γραμμές κι ότι δεν έχει ανακαλυφθεί ακόμα – αν και αυτό φαίνεται μάλλον απίθανο. Δε βλέπω, όμως, τι άλλο θα μπορούσε να το κάνει».

«Καμιά φορά διαβάζουμε ότι έβαλαν το πτώμα μέσα σε ένα μπασούλο», είπε η κυρία Μαγκίλικαντι, «μα σήμερα κανείς δεν ταξιιδεύει με μπασούλο, μόνο με βαλίτσα, και κανένα πτώμα δε χωράει σε βαλίτσα».

«Ναι», είπε ο Κόρνις. «Συμφωνώ και με τις δυο σας. Το πτώμα, αν υπάρχει πτώμα, θα έπρεπε να έχει ανακαλυφθεί πια, ή θα ανακαλυφθεί πολύ σύντομα. Θα σας ενημερώσω για οποιαδήποτε εξέλιξη υπάρξει – αν και τολμώ να πω ότι θα τη διαβάσετε στις εφημερίδες. Υπάρχει, φυσικά, και η πιθανότητα να μην πέθανε τελικά η γυναίκα, παρά την άγρια επίθεση. Ίσως κατάφερε να κατέβει όρθια από το τρένο».

«Θα ήταν απίθανο να το κάνει χωρίς βοήθεια», είπε η μισ Μαρπλ. «Και αν έγινε, κάποιος θα παρατήρησε έναν άνδρα να υποβαστάζει μια γυναίκα για την οποία αυτός θα ισχυριζόταν ότι είναι άρρωστη».

«Ναι, σίγουρα θα το πρόσεξαν», είπε ο Κόρνις. «Η αν μια γυναίκα βρέθηκε αναίσθητη ή άρρωστη σε ένα βαγόνι και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, θα έχει καταγραφεί και αυτό. Νομίζω πως μπορείτε να μείνετε ήσυχες ότι θα τα μάθετε όλα πολύ σύντομα».

Πέρασε, όμως, εκείνη η μέρα, όπως και η επόμενη. Εκείνο το απόγευμα η μισ Μαρπλ έλαβε ένα σημείωμα από τον αστυφύλακα Κόρνις.

Σχετικά με το ζήτημα για το οποίο με συμβουλευθήκατε, έγιναν εκτεταμένες έρευνες χωρίς αποτέλεσμα. Δε βρέθηκε το πτώμα καμίας γυναίκας. Σε κανένα νοσοκομείο δεν παρασχέθηκε βοήθεια σε κάποια γυναίκα που να ταιριάζει στην περιγραφή σας, και δεν παρατηρήθηκε καμία περίπτωση γυναίκας που υπέστη σοκ ή αρρώ-

στησε ξαφνικά, ή που αποχώρησε από τον σιδηροδρομικό σταθμό υποβασταζόμενη από κάποιον άνδρα. Σας διαβεβαιώνω ότι διεξήχθησαν εκτενέστατες έρευνες. Υποθέτω πως η φίλη σας ίσως έγινε μάρτυρας μιας σκηνής σαν αυτή που περιέγραψε, μα ίσως ήταν λιγότερο σοβαρή από όσο συμπίερανε.

*Η αλήθεια είναι πως οι άνθρωποι αποτελούν
ένα ασυνήθιστο μείγμα ηρωισμού και δειλίας.*

Για μια στιγμή δυο τρένα κινούνται παράλληλα, πλάι πλάι. Εκείνη την παγωμένη στον χρόνο στιγμή η Έλσπεθ γίνεται μάρτυρας μιας δολοφονίας. Χωρίς να έχει οποιοδήποτε περιθώριο αντίδρασης, βλέπει μέσα από το παράθυρο του βαγονιού έναν άντρα να σφίγγει ανελέητα τα χέρια του γύρω από τον λαιμό μιας γυναίκας που καταρρέει. Και ύστερα τα τρένα απομακρύνονται.

Ποιος άλλος εκτός από τη μισ Μαρπλ θα έπαιρνε αυτή την ιστορία στα σοβαρά; Δεν υπάρχουν ύποπτοι, ούτε άλλοι μάρτυρες, και φυσικά ούτε πτώμα...

α. AGATHA
C-RISTE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23623

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ